

DIJOURS, 12 DE FEBRER DE 2015 — 20.30 h
Intèrprets Catalans — Sala de Concerts

Concert núm.3
David Alegret, tenor

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

David Alegret, tenor
Rubén Fernández Aguirre, piano

Programa

David Alegret, tenor

Rubén Fernández Aguirre, piano

I

Jordi Sabatés (1948)

Sobre tres poemes de J. Sebastià Pons

Subtil memòria

Perla del dia

Tan lluny de mi

Eduard Toldrà (1895-1962)

Sobre dos poemes de Joan Maragall

La mar estava alegre

Festeig

Sobre dos poemes de Josep Carner

Canticel

Cançó incerta

Sobre dos poemes de Trinitat Catasús

Abril

Maig

Sobre tres poemes de Tomàs Garcés

Camins de fada

Cançó de comiat

Cançó de grumet

II

Robert Schumann (1810-1856)

Dichterliebe, op. 48

Textos del *Buch der Lieder* de Heinrich Heine

Im wunderschönen Monat Mai

Aus meinen Tränen spriessen

Die Rose, die Lilie, die Taube, die Sonne

Wenn ich in deine Augen seh

Ich will meine Seele tauchen

Im Rhein, im Schönen Strome

Ich grolle nicht

Und wüssten's die Blumen, die kleinen

Das ist ein Flöten und Geigen

Hör' ich das Liedchen klingen

Ein Jüngling liebt ein Mädchen

Am leuchtenden Sommermorgen

Ich hab im Traum geweinet

Allnächtlich im Traume seh ich dich

Aus alten Märchen winkt es

Die alten, bösen Lieder

Comentari

El lied o dues cares de la mateixa moneda

Allunyat dels excessos de l'òpera, el lied (que en alemany vol dir cançó) és reflex de l'equilibri entre dos instruments, la veu i el piano, en una solució que contribueix a fer d'aquesta forma una de les més emblemàtiques en el terreny de la música de cambra. Els seus orígens es remunten a la segona meitat del segle XVIII i arriba fins a la música dels nostres dies, i, tot i que el format és originari del món germànic, ha traspassat fronteres.

Eduard Toldrà (1895-1962) és el compositor de la llum, de l'ordre, la simetria, la proporció i l'elegància. Un home i una obra que s'adscriuen al Noucentisme i que van molt més enllà del fet artístic per erigir-se en una declaració de principis sobre el civisme i una visió del món racional, després de la rauxa del Modernisme. El seny, doncs, s'imposa en l'obra del vilanoví més il·lustre, que va llegar per a la veu humana petites grans meravelles, com l'òpera *El giravolt de maig* amb text de Josep Carner i una col·lecció de cançons hereves de la tradició liederística. La tria d'algunes és, pel que fa als textos, reflex del bon gust de Toldrà: Maragall, Carner o Garcés, entre d'altres, en el context d'unes obres elegants i fresques, lluminoses i reeixides tant en l'escriptura vocal com en la pianística.

Devem a Robert Schumann (1810-1856) l'encert o la casualitat de ser el més romàntic dels compositors alemanys, i segurament una obra com *Dichterliebe* (1840) és una de les que millor el defineixen com a persona i com a artista. Si partim de la base que el romanticisme deu part de la seva raó de ser a la subjectivitat i a l'exaltació del jo —entre moltes altres característiques—, un cicle com el que ens ocupa és ideal per fer-se una idea del terreny que trepitgem. Basant-se en un recull de poemes de Heinrich Heine, Schumann va escriure en un temps breu (una setmana) i amb una inspiració extraordinària les setze cançons que integren una obra que es pot traduir com *Amor del poeta*. Seguint una estructura que acaba sent narrativa (introducció-nus-desenllaç), el cicle explica els amors frustrats d'un poeta que acabarà llançant-se al riu, desesperat per un amor no correspost. La cosa resulta esfereïdora si tenim en compte que el mateix Schumann intentaria suïcidar-se llançant-se al Rin, tot i que va sobreviure a aquell fet, fruit del trastorn bipolar que patia.

Més enllà de les circumstàncies de caire autobiogràfic que envolten l'obra, *Dichterliebe* és un dels millors cicles de lied romàntic, hereu del que va llegar-nos Franz Schubert, i demostra el domini de l'escriptura vocal per part d'un Schumann que no es limita a acompanyar al piano, sinó a interactuar a mode de comentaris amb la melodia vocal.

Jaume Radigales

Professor de la Universitat Ramon Llull i crític musical

Proper concert

DIMARTS, 19.02.15 — 20.30 h — PETIT PALAU

Laia Masramon, piano

Obres de J. Brahms, F. Chopin, A. Pärt,
C. Debussy i A. Skriabin

Textos i traduccions

JORDI SABATÉS (1948)

Tres poemes de J. Sebastià Pons (1887-1940),
del llibre *Cantinela*

Subtil memòria

Subtil memòria, guarda aquesta font
amb els tres lledoners que hi fan entrada
i senten en les rels viure un pregon
raig d'aigua adelerada.

Brot de menta invisible cap al tard,
merla esquiva, color de fosca trena,
si és d'un blau pur enllà dels rocs la mar,
aquí la terra diu sa cantinela.

Perla del dia

Els meus records s'han esvanit.
A la tardor la vinya s'enrogia
i la perla del dia
ja reposa en les ombres de la nit.
El pensament que jo voldria
mostra sols, mostra sols a moments sa resplendor.
Mon esperit el guiaria
i no el retroba en la tardor.
L'hora s'escola i l'home sempre espera.
Cada esperança el ve a rejoyenir.
Res no podria detenir
el desig d'una primavera.

Tan lluny de mi

Tan lluny de mi, tan lluny de mi
és la beutat que el pensament s'hi perd.
Quan vaig girant en el jardí
primavera se'n riu amb el seu mirar verd.
L'àlber, per sostenir la fulla clara,
te uns brancs de platejada voluptat.
El cel hi oneja tot just ara.
El cel que passa llis deixa l'home oblidat.
Ni un sol ocell entendant l'hora
ni un moviment, pel meu esguard.
La brisa no s'atura i va a la vora
dels tamarius i de la mar.

EDUARD TOLDRÀ (1895-1962)

Dos poemes de Joan Maragall (1860-1911)

La mar estava alegre

La mar estava alegre, aquest migdia;
tot era brill i crit i flor d'escuma,
perquè feia molt sol i el vent corria.
Al lluny es veia un gran mantell de *bruma*.
Damunt les ones, amb les veles dretes,
les barques hi *brincaven* com cabretes.

Festeig

Sota les estrelles, d'espatlles al mar,
una galta humida, fresca de serena,
una galta suau i plena
és ben dolça de besar.
Entre dos silencis, bes silencios,
com vares deixar-nos tremolant tots dos
dins la nit quieta, amb deixos ardents
de la migdiada i dels terrals vents.
El reberes silenciosa.
Mos llavis, dolços encar,
te van preguntâ una cosa
i tu no vas contestar.
Què vaig preguntar-te?... Sols recordo el bes
i que se sentia la plena mar alta.
Tu, tota caiguda, semblaves malalta...
Oh, no hi tornaré mai més!
Prô la flonja galta ruixada amb serena,
sota de ma boca, d'espatlles al mar;
prô la xafagosa nit d'agost serena,
ai, com la podré oblidar?

Dos poemes de Josep Carner (1884-1970)

Canticel

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau
ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria
i el tros que em resta, mig romput,
de joventut.

Per una flor de romaní
l'amor daria;
per una flor de romaní
l'amor doní.

Cançó incerta

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
És a la vila o és al pi
de la carena?
Un lliri blau, color de cel,
diu: vine, vine!
Però: no passis! –diu un vel
de teranyina.
Serà drecera del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d'enamorat,
colgat de mata?
És un recer per adormir
qui passi pena?
Aquest camí tan fi tan fi,
qui sap on mena?
Qui sap si trist o somrient
acull a l'hoste?
Qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convida!
I és camí incert cada matí,
n'és cada vida!

Dos poemes de Trinitat Catasús (1887-1940)

Abril

Trèmula rialla de dia daurat;
ventijol qui calla en la immensitat.
Palpitant i jove majestat d'Abril;
vestidura nova dels arbres.
Sotil diàfana i clara delícia del verd,
amb què el món, suara, de llum s'és cobert
quan el fontinyó tremolant,
sentia la seva frescor tornada alegria.
Pluja lenta i blanca de flors d'ametller,
qui cau de la branca quan l'oratjol ve.
Noies pels portals; finestra enramada;
festes matinals xopes de rosada.
I passa l'Abril damunt de poncelles,
xamós i gentil cantant caramelles.

Maig

Terra qui floreix,
mar qui s'hi encanta.
Suavíssim bleix
de vida *trionfanta*.
Pluges cristal·lines,
aigües *reflexant*
tendrors infantines
qui riuen brillant.
Claredat sonora,
núvol que s'hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.
Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.
Món rejuvenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,
quan el pleniluni
de maig, silenciós,
de qualche infortuni
sembla dir a les flors.

Tres poemes de Tomàs Garcés (1901-1993)

Camins de fada

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.

Mon braç l'ha tornat alada.

Vola. Que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.

Pedra, si és roja la posta,
fes via, brunzent.

No et torbi l'escull. Esquiva
l'abraçada fugitiva
del dofí. Sageta viva,
fes via brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa amor.

Els feia la pedra alada
blanc i rosa amor.

Vés-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, amor.

Cançó de comiat

Adéu, galant terra, adéu!
Adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal,
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedrís
ni me bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.
Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.
Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa,
llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.
Vindran les nits de l'estiu,
la tardor i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu.
Adéu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu!

Cançó del grumet

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem hissat la vela
es gira un oratge fresc.
Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens du romaní l'oreig.
Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
"no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera."
Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.
Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.
Quin goig, cremant sobre els pals,
el gallaret de la festa:
"no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera."
Adéu, turons de Marsella!
Adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.
Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.
Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
"no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera."

Amor de poeta

Dichterliebe, op.48

1. En el meravellós mes de maig

En el meravellós mes de maig,
quan s'obren totes les poncelles,
llavors és quan arriba
l'amor al meu cor.
En el meravellós mes de maig,
quan tots els ocells canten,
llavors és quan sento
les meves ànsies i els meus anhels.

1. Im wunderschönen Monat Mai

*Im wunderschönen Monat Mai,
Als alle Knospen sprangen,
Da ist in meinem Herzen
Die Liebe aufgegangen.
Im wunderschönen Monat Mai,
Als alle Vögel sangen,
Da hab' ich ihr gestanden
Mein Sehnen und Verlangen.*

2. Broten de les meves llàgrimes

Brotten de les meves llàgrimes
moltes flors exuberants,
i els meus sospirs esdevenen
un cor de rossinyols.
I si tu m'estimes, noieta,
et regalaré totes les flors,
i sonarà sota la teva finestra
la cançó del rossinyol.

2. Aus meinen Tränen spriessen

*Aus meinen Tränen sprießen
Viel blühende Blumen hervor,
Und meine Seufzer werden
Ein Nachtigallenchor.
Und wenn du mich lieb hast, Kindchen,
Schenk' ich dir die Blumen all',
Und vor deinem Fenster soll klingen
Das Lied der Nachtigall.*

3. La rosa, el lliri, el colom, el sol

La rosa, el lliri, el colom, el sol,
un dia els estimava a tots embriagat.
Ara ja no els estimo més, només estimo
la petita, la bella, la pura, l'única;
ella sola reuneix totes les delícies de l'amor,
és rosa, lliri, colom i sol.

3. Die Rose, die Lilie, die Taube, die Sonne

*Die Rose, die Lilie, die Taube, die Sonne,
Die liebt' ich einst alle in Liebeswonne.
Ich lieb' sie nicht mehr, ich liebe alleine
Die Kleine, die Feine, die Reine, die Eine;
Sie selber, aller Liebe Bronne,
Ist Rose und Lilie und Taube und Sonne.*

4. Quan miro els teus ulls

Quan miro els teus ulls,
s'esvaeixen tots els meus mals;
i quan beso la teva boca,
em trobo guarit del tot.
Quan em reclino en el teu pit,
em ve al damunt un plaer del cel;
però quan em dius "t'estimo!"
em poso a plorar amargament.

4. Wenn ich in deine Augen seh'

*Wenn ich in deine Augen seh',
So schwindet all' mein Leid und Weh;
Doch wenn ich küsse deinen Mund,
So werd' ich ganz und gar gesund.
Wenn ich mich lehn' an deine Brust,
Kommt's über mich wie Himmelslust;
Doch wenn du sprichst: ich liebe dich!
So muß ich weinen bitterlich.*

5. Vull submergir la meva ànima

Vull submergir la meva ànima
dins el calze de l'assutzena;
l'hàlit de l'assutzena ha de sonar
com una cançó de l'estimada.
La cançó ha de bategar i tremolar
com el bes de la seva boca,
el que un dia em va donar
en una hora meravellosa i dolça.

6. En el sagrat corrent del Rin

En el sagrat corrent del Rin
s'emmiralla entre les onades
amb la seva gran catedral,
la gran i sagrada Colònia.
En la catedral hi ha una imatge
pintada sobre pell daurada;
ha lluit molt benèvolament
en el desert de la meva vida.
Envolten flors i angelets
la nostra amada Verge;
els ulls, els llavis, les galtes,
són exactes als de l'estimada.

7. No et guardo rancor

No et guardo rancor, ni quan se'm trenca el cor,
amor per sempre perdut!, no et guardo rancor.
Quan brilles amb esplendor diamantina,
cap raig il·lumina la nit del teu cor.
Això ja fa temps que ho sé. Ja t'havia vist en
somniais
i ja veia la nit en el teu pit,
i veia la serp que et devora el cor,
i veia, estimada, que desgraciada ets.

8. Si sabessin les flors, les petites

Si sabessin les flors, les petites,
com està de ferit el meu cor,
plorarien amb mi
per alleujar el meu dolor.
I si sabessin els rossinyols
comestic de trist i malalt,
farien ressonar, alegres,
els seus cants reconfortants.
I si sabessin el meu pesar
les daurades estrelletes,
baixarien de les altures
i em dirien paraules de consol.

5. Ich will meine Seele tauchen

*Ich will meine Seele tauchen
In den Kelch der Lilie hinein;
Die Lilie soll klingend hauchen
Ein Lied von der Liebsten mein.
Das Lied soll schauern und beben
Wie der Kuß von ihrem Mund,
Den sie mir einst gegeben
In wunderbar süßer Stund'.*

6. Im Rhein, im schönen Strome

*Im Rhein, im schönen Strome,
Da spiegelt sich in den Well'n
Mit seinem großen Dome
Das große, heil'ge Köln.
Im Dom da steht ein Bildnis,
Auf goldnem Leder gemalt;
In meines Lebens Bildnis
Hat's freundlich hineingestrahlt.
Es schweben Blumen und Eng'lein
Um unsre liebe Frau;
Die Augen, die Lippen, die Wänglein,
Die gleichen der Liebsten genau.*

7. Ich grolle nicht

*Ich grolle nicht, und wenn das Herz auch bricht,
Ewig verlor'nes Lieb ! Ich grolle nicht.
Wie du auch strahlst in Diamantenpracht,
Es fällt kein Strahl in deines Herzens Nacht.
Das weiß ich längst. Ich sah dich ja im Traum,
Und sah die Nacht in deines Herzens Raum,
Und sah die Schlang', die dir am Herzen frißt,
Ich sah, mein Lieb, wie sehr du elend bist.*

8. Und wüßten's die Blumen, die kleinen

*Und wüßten's die Blumen, die kleinen,
Wie tief verwundet mein Herz,
Sie würden mit mir weinen,
Zu heilen meinen Schmerz.
Und wüßten's die Nachtigallen,
Wie ich so traurig und krank,
Sie ließen fröhlich erschallen
Erquickenden Gesang.
Und wüßten sie mein Wehe,
Die goldnen Sternelein,
Sie kämen aus ihrer Höhe,
Und sprächen Trost mir ein.*

Però cap d'elles pot saber-ho,
només una coneix el meu dolor,
és ella la que m'ha destrossat,
destrossat el meu cor.

9. Se senten flutes i violins

Se senten flutes i violins,
ressonen també trompetes;
acompanyen les danses de les noces
de l'estimada del meu cor.
Se sent ara el ressò
de timbals i caramelles;
entremig ploren i sospiren
els amables angelets.

10. Sento entonar una cançoneta

Sento entonar una cançoneta
que un dia cantava l'estimada,
el meu cor sembla trencar-se
per l'impuls salvatge del dolor.
M'empeny un obscur anhel
cap a les altures del bosc,
allà es desfà en llàgrimes
la meva pena desmesurada.

11. Un jove estima una noia

Un jove estima una noia
que n'ha escollit un altre;
aquest n'estima una altra
i s'hi ha casat.
La noia despitada
pren el primer bon home
que troba en son camí;
i el jove es desespera.
És una vella història
però sempre resulta nova;
i trenca el cor
al qui li passa.

12. En el lluminós matí d'estiu

En el lluminós matí d'estiu
passejo pel jardí
murmuren i parlen les flors,
però jo camino silenciós.
Murmuren i parlen les flors
i em miren compassives:
"No t'enfadis amb la nostra germana,
home pà·lid i entristit".

*Die alle können's nicht wissen,
Nur eine kennt meinen Schmerz;
Sie hat ja selbst zerrissen,
Zerrissen mir das Herz.*

9. Das ist ein Flöten und Geigen

*Das ist ein Flöten und Geigen,
Trompeten schmetternd drein;
Da tanzt wohl den Hochzeitreigen
Die Herzallerliebste mein.
Das ist ein Klingen und Dröhnen,
Von Pauken und Schalmei'n;
Dazwischen schluchzen und stöhnen
Die guten Engelein.*

10. Hör' ich das Liedchen klingen

*Hör' ich das Liedchen klingen,
Das einst die Liebste sang,
So will mir die Brust zerspringen
Vor]2 wildem Schmerzdrang.
Es treibt mich ein dunkles Sehnen
Hinauf zur Waldeshöh',
Dort löst sich auf in Tränen
Mein übergroßes Weh'.*

11. Ein Jüngling liebt ein Mädchen

*Ein Jüngling liebt ein Mädchen,
Die hat einen andern erwählt;
Der andre liebt eine andre,
Und hat sich mit dieser vermählt.
Das Mädchen heiratet aus Ärger
Den ersten besten Mann,
Der ihr in den Weg gelaufen;
Der Jüngling ist übel dran.
Es ist eine alte Geschichte,
Doch bleibt sie immer neu;
Und wem sie just passiert,
Dem bricht das Herz entzwei.*

12. Am leuchtenden Sommermorgen

*Am leuchtenden Sommermorgen
Geh' ich im Garten herum.
Es flüstern und sprechen die Blumen,
Ich aber, ich wandle stumm.
Es flüstern und sprechen die Blumen,
Und schaun mitleidig mich an:
Sei unserer Schwester nicht böse,
Du trauriger blasser Mann.*

13. He plorat en somnis

He plorat en somnis,
somniaua que eres a la tomba.
M'he despertat, i les llàgrimes
encara em queien per les galtes.
He plorat en somnis,
somniaua que m'abandonaves.
M'he despertat i he plorat
encara molta estona amargament.
He plorat en somnis
somniaua que encara m'estimaves.
M'he despertat, i ha seguit
rajant la font de les meves llàgrimes.

14. Cada nit et veig en somnis

Cada nit et veig en somnis,
et veig saludar-me amablement,
jo ploro vivament i em llenço
als teus dolços peus.
Tu em mires melangiosa
i mous el teu capet ros;
dels teus ulls surten furtives
les gotes perlades de les teves llàgrimes.
Em dius secretament una dolça paraula
i em dones un ram de xiprers.
Quan em desperto, el ram no hi és,
i he oblidat la paraula.

15. Em criden les antigues llegendes

Em criden les antigues llegendes
amb blanca mà;
les seves tonades em canten
una terra encisada.
On floreixen flors virolades
en la llum daurada del vespre,
i els seus amables perfums
encenen els anhels matrimonials;
i els arbres verds canten
remotes melodies, les brises bufen tranquil·les,
i els ocells canten alegres.
I sorgeixen de la terra
imatges nebuloses,
que dansen etèries rotllanes
en un cor meravellós.
I cremen guspises blaves
en cada fulla i en cada branca
i voltegen floretes vermelles
en cercles incerts i embrollats.
I ragen sorolloses fonts
de salvatges roques de marbre,
i fantàstiques besllums
brillen en els rierols.

13. Ich hab' im Traum geweinet

*Ich hab' im Traum geweinet,
Mir träumte, du lägest im Grab.
Ich wachte auf, und die Träne
Floß noch von der Wange herab.
Ich hab' im Traum geweinet,
Mir träumt', du verließest mich.
Ich wachte auf, und ich weinte
Noch lange bitterlich.
Ich hab' im Traum geweinet,
Mir träumte, du wär'st mir noch gut.
Ich wachte auf, und noch immer
Strömt meine Tränenflut.*

14. Allnächtlich im Traume seh' ich dich

*Allnächtlich im Traume seh' ich dich
Und sehe dich freundlich grüßen,
Und laut aufweinend stürz' ich mich
Zu deinen süßen Füßen.
Du siehst mich an wehmütiglich
Und schüttelst das blonde Köpfchen;
Aus deinen Augen schleichen sich
Die Perlentränenröpfchen.
Du sagst mir heimlich ein leises Wort
Und gibst mir den Strauß von Zypressen.
Ich wache auf, und der Strauß ist fort,
Und das Wort hab' ich vergessen.*

15. Aus alten Märchen winkt es

*Aus alten Märchen winkt es
Hervor mit weißer Hand,
Da singt es und da klingt es
Von einem Zauberland;
Wo bunte Blumen blühen
Im gold'nen Abendlicht,
Und lieblich duftend glühen,
Mit bräutlichem Gesicht;
Und grüne Bäume singen
Uralte Melodei'n,
Die Lüfte heimlich klingen,
Und Vögel schmetter'n drein;
Und Nebelbilder steigen
Wohl aus der Erd' hervor,
Und tanzen luft'gen Reigen
Im wunderlichen Chor;
Und blaue Funken brennen
An jedem Blatt und Reis,
Und rote Lichter rennen
Im irren, wirren Kreis;
Und laute Quellen brechen
Aus wildem Marmorstein.
Und seltsam in den Bächen*

Ah, si pogués anar-hi,
per alegrar el meu cor,
oblidar totes les penes,
i ser lliure i feliç!
Ah! Aquell país meravellós
el veig sovint en somnis,
però en arribar el sol matinal
s'esvaeix com una tènue bombolla.

16. Les cançons velles i tristes

Les cançons velles i tristes
i els somnis dolents i pesats,
deixeu que ara els enterri,
busqueu-me un gran taüt.
Hi posaré a dins moltes coses,
però encara no us diré el què;
el taüt ha de ser més gros encara
que el gran tonell de Heidelberg.
I busqueu-me una civera
amb travessers sòlids i fermes;
també ha de ser més llarga encara
que el gran pont de Magúncia.
I busqueu-me també dotze gegants
que han d'ésser més forts encara
que el forçut de Sant Cristòfor
de la catedral de Colònia al Rin.
Hauran de portar el taüt
i llençar-lo al fons del mar;
car un taüt tan gros
mereix una gran tomba.
Sabeu per què el taüt
ha de ser tan gros i pesant?
Perquè hi posaré a dintre el meu amor
i les meves penes.

*Strahlt fort der Widerschein.
Ach, könnt' ich dorthin kommen,
Und dort mein Herz erfreu'n,
Und aller Qual entnommen,
Und frei und selig sein!
Ach! jenes Land der Wonne,
Das seh' ich oft im Traum,
Doch kommt die Morgensonne,
Zerfließt's wie eitel Schaum.*

16. Die alten, bösen Lieder

*Die alten, bösen Lieder,
Die Träume schlimm und arg,
Die laßt uns jetzt begraben,
Holt einen großen Sarg.
Hinein leg' ich gar manches,
Doch sag' ich noch nicht, was;
Der Sarg muß sein noch größer,
Wie's Heidelberger Faß.
Und holt eine Totenbahre,
Von Brettern fest und dick;
Auch muß sie sein noch länger,
Als wie zu Mainz die Brück'.
Und holt mir auch zwölf Riesen,
Die müssen noch stärker sein
Als wie der heil'ge Christoph
Im Dom zu Köln am Rhein.
Die sollen den Sarg forttragen,
Und senken ins Meer hinab;
Denn solchem großen Sarge
Gebührt ein großes Grab.
Wißt ihr, warum der Sarg wohl
So groß und schwer mag sein?
Ich legt' auch meine Liebe
Und meinen Schmerz hinein.*

Biografies

David Alegret, tenor

Nascut a Barcelona, ha cantat a Basilea, Hamburg, Salzburg, Lucerna, Praga, Pesaro i Viena, entre altres ciutats europees. Reconegut com a gran especialista del repertori rossinià, ha cantat *La Cenerentola* (Volksoper de Viena, Hèlsinki, Roma, Trieste i La Monnaie de Brussel·les), *Il turco in Italia* (Staatsoper de Munic i Hamburg i Festival de Garsington a Londres), *Il barbiere di Siviglia* (Zuric) i *L'italiana in Algeri* (Klagenfurt, Lisboa, Torí, París, Teatro Real de Madrid i Staatsoper de Viena), i també *Semiramide* de Rossini i *Lo frate 'nnamorato* de Pergolesi al Festival Pergolesi-Spontini de Jesi. La darrera temporada va visitar les òperes de Metz, Toulon i Hamburg, i de l'actual cal destacar els seus projectes amb la Welsh National Opera (*Mosè in Egitto* de Rossini), funcions d'*Il turco in Italia* a Luxemburg, Treviso i Ferrara, i al Gran Teatre del Liceu el Ferrando de *Così fan tutte*.

En el terreny de l'oratori ha interpretat des de Monteverdi fins a Honneger, passant especialment per Bach, Händel, Mozart i Haydn, en alguns dels auditoris més reconeguts d'Europa, com el Queen Elisabeth Hall de Londres, el Palau de la Música Catalana o el Musikverein i la Konzerthaus de Viena.

Ha estat dirigit per batutes tan importants com l'esmentat Fabio Biondi, Ivor Bolton, Bruno Campanella, Pablo Heras-Casado, Jesús López Cobos, Fabio Luisi, Marc Minkowski, Riccardo Muti, Víctor Pablo Pérez, David Parry, Antoni Ros Marbà, Jordi Savall, Sebastian Weigle i Alberto Zedda.

Ha enregistrat El giravolt de maig de Toldrà amb Antoni Ros Marbà i l'OBC per al segell Harmonia Mundi, La Clementina de Boccherini amb Pablo Heras-Casado per al segell Música Antigua Aranjuez, i l'esmentat Lo frate 'nnamorato de Pergolesi amb Europa Galante i Fabio Biondi per al segell Unitel Classica.

Va estudiar al Conservatori Superior de Música de Barcelona amb el contratenor Xavier Torra i a la Musik Akademie de Basilea amb el baríton Kurt Widmer.

Rubén Fernández Aguirre, piano

Nascut a Barakaldo (Biscaia), s'especialitzà en acompanyament de cantants a Viena amb D. Lutz i a Munic amb D. Sulzen i ha rebut consells de F. Lavilla, W. Rieger i M. Zanetti.

Pianista habitual de Carlos Álvarez, Ainhoa Arteta, María Bayo, Gabriel Bermúdez, Mariola Cantarero, Elena de la Merced, José Ferrero, Nancy Fabiola Herrera i Ismael Jordi, també col·labora amb Mariella Devia, Celso Albelo, Leontina Vaduva, Cristina Gallardo-Domàs, Eglise Gutiérrez, Christopher Robertson, Isabel Rey, Simón Orfila, María José Montiel i Ofèlia Sala, entre d'altres.

Actua a la majoria de teatres i festivals espanyols, així com en importants escenaris internacionals: Musikverein de Viena, Teatre de la Monnaie de Brussel·les, Festival Rossini de Pesaro, Carnegie Hall i Avery Fisher Hall de Nova York, Auditorio Nacional del Sodre de Montevideo i a sales de concerts de París, Lió, Bremen, Detmold, Graz, Budapest, Damasc, Alger i Mèxic DF.

L'any 2010 va rebre el Premio Ópera Actual "per la seva dedicació a la lírica i el prestigi creixent que està assolint en aquest terreny".

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE ARTES ESCÉNICAS

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat